



SVET KOJI SE NE ZAVRŠAVA

DVADESET PRVI VEK

Moj *Super Honor*. Uredno me snabdeva vestima. Kazuje tačno vreme. Citira misao jednog od dvojice vladara planete. Što upravo se vratio sa odmora. Koji u znaku imperatorskog imperativa saopštava da veliki rat može da počne.

Pružna mi zatim bogatu mogućnost muzičkih i video projekcija. Izveštaja o berzama. Pucnjavi u kladionici. O mikroklimi. Udesima i katastrofama na lokalnim putevima i udaljenim turističkim prebivalištima. Označava tačku pada mladog izletnika sa neotvorenim padobranom. Što visi na litici. Ili onih drugih. Zarobljenih u pećini. Sa polomljenim jedrilicama. Obaveštavajući me jasnim i nedvosmislenim načinom da su unesrećeni nažalost van dometa mreže.

Čini naime sve. Što je u obećanim programiranim granicama takve super sprave.

I u roku službe. Androida.
Jasno. I pošteno.

Ne traži od mene ništa.
Mesečnu uplatu. Punjač.
I redovno brisanje memorije.

PRAIZVEDBA

Pre zakazanog javnog čitanja
u elitnom prostoru.
Pred odabranom publikom.
U dvorani punoj diplomata
i zvaničnika. Robot je
u kratkoj televizijskoj
objavi svojih mogućnosti
izveo nekoliko vežbi iz taj čija.

Moglo bi se reći uspešno.

Čitanje pak. Najčitanijeg
svetskog štiva. Možda je pre
bilo plovidba po okeanu priča.
U čamcu sa jednim veslom.

Metalik verzija. Okovana
fantazija. U kojoj bi Sančo
možda uspeo da se u jednoj
od beskrajnih i još neostvarenih
projekcija sreće svog gospodara
oseti kao pilot nadolazeće
budućnosti. Sa svojim vazdašnjim
snom o nekoj novoj guberniji.
Obećanim prostorima nebeskih
apartmana. Sa pogledom na beskraj.

Sam Vitez od ironije očekivao bi
ono manje. Što bi moglo značiti
više: pah u okretanju stranice.
Klik-klak u paljenju noćne

svetiljke. Blago nakašljavanje
prigušeno šakom čitača.

Ono što obično priželjkuje
da čuje. Znajući. Sasvim pouzdano.
Da njegov život ipak bio bi
jednoličan. Kratak. I grub.

Bez knjige. Koju mu svaki čas
u drugom kroju dostavlja
tvorac fikcija. Alonso Kihano.
Veleumni hidalgo. Što u ovom času
trijumfa robotike gotovo da je
pred našim očima. Onako
besmrtno. Ipak pomalo umro.

U nekom trenu začuo bi se
škriput. Otpor samog
Robota Čitača. Protiv neugodne
dosuđenosti. Oklopa. Apsane.
Žal što mu nije mogla biti
dodeljena bar malo drugačija
sudbina. Onih većito odbeglih.
U bolest mašte i srca.

Jer ko bi rekao da su lavirinti
tako blizu. Taj belutak
što trči potocima.
I toliko daleko.
A možeš ih čuti.

Kao dar bogova.
Koji slobodan. Luta u tebi.

Svetski dan knjige, Beograd, 24. april 2017.

POHVALA PUTA KA PLANINI

Modna kreatorka objavljuje
sa ekrana da je njena odeća
načinjena tako da onaj
ko je nosi ima osećaj da leti.
I jata mladih dama u trenu postadoše
zaslužnjena obavezom letenja.

Šta fali hodanju.

Ne znam. Jer šetam i danas
peronom gde mi je davna
železnica dovodila oca.

Jednom rukom držao je kofer.
Zasut snegom. A drugom.
Izlivenom već od samog
leda. Gvozdeni hvatač.

Dok stajao je. Hodao. Hodao.
Na papučici pretrpanog vagona
druge klase. Na pedlju staze.
U mestu. Održavajući ravnotežu
sa pružnim krivinama.
Zaustavnim rampama.
Disanjem inja. I golim vetrom.

Nisu manje nestvarno-stvarne
ni šetnje u svemiru.

Treba dopešaćiti.
Uprkos lebdenju. Od kosmičke
stanice do kutije sa softverom.

Za sat ili dva popraviti antene
bežične mreže. Pospremiti.
Jednom rečju. Naročito ako si žena.
Tu vikendicu. U niskoj zoni
Zemljine orbite. Na nepunih
četiri stotine kilometara
od rodne planete.

A lepa je i Trka veterana.
Ulicama metropole. U kojoj
dva vremešna drugara
dodaju jedan drugom bočicu
vode. Uz bodrenje prolaznika.
Da makar i običnim korakom.
I naporom volje. Zaobilazeći.
Kao i uvek. Bezvazdušne
uličice u adresaru Tviter
naloga. Dosegnu pun trijumf
učesća. U životu.

Pa ona lekovita bazanja
po ugrejanom šljunku obale.
Uspinjanje do stana.
Na jedanaestom spratu.
Kada lift ne radi.
I blagodeti sunčane joge.
Sa prozora. Sticanje sebe.
Do samog vrhunca dubine.

Ni šetnja kroz oblake
nije isto što i stilska
figura. *Hodanje po oblacima.*

Blizina neba. Ni za tren
ne ukida neuglačanu gramatičku
važnost grudvica zemlje. I kamenja
na putu. Sa kojima je verovatnije.
A i moguće. Pamćenje rečenice.
Svskog koraka ka Visini.

Čak i jednogodišnjak. Igrajući se
u pesku. U vrtiću išaranom
grafitima. I podižući povremeno
pogled. Podiže čitavu planinu.

Kao da obznanjuje stihove
kineskog pesnika. Da nijedna
nije veća od čoveka. Niti je
bilo koja staza duža od stopala.

Njegovo srce. Što treperi u očima.
Ne skriva šta mu je darovala
plodova voda svemogućnosti.
Pupčana vrpca. Zavijuci dugog
dugog puta. Od nekad. Do sad.

Ali da prelistamo malo
tu slikovnicu. To *sad*.
Kaže njegova sažeta.
Biljurna mudrost Putovanja.

Da vidimo šta ste mi
od svega obećanog ostavili.

I zašto baš toliko
zaborava košta budućnost.
I svaka sekunda sadašnjosti.
Da je moram sad sam. Iz ovog
peščanog huma. Razvejanog
u vetru. Iznova. Sazdati.

KADA NE PIŠEM

Nisam tako dobra.
Tako pravedna.

Gazim travu. Jer je istinsko
polje koje moram preći.

Uvodim detinjaste godine
u zrelost. Ukradem trešnju
ili dve. Dok kupujem kilogram.
I inače netačna. Grešim
u svim računima. Volim
vožnju zadimljenim kombijem
po planinskim zavijucima.
Stara pisma. Noćne razgovore
između nesanice i vina.
Umiljatost mačke koja istražuje
gipkost. Forme uzmicanja jednom.
Granice preobrazivosti iste
priče. One sa otiskom crne šape.
I mirisom svršetka.

Stih je tačnost. Čvrstina
zemlje. I idealna daljina
neosvojivosti neba.
Ljubičasti horizont dakle.
I oblak koji možeš poneti
u gornjem džepu. U nedostatku
pilule za slobodoumna disanja.

Kada ne pišem. Sakupljam
te nebeske oblutke. Grudve
astralne lepote. Fikcije
posrebrene prolaznošću.
Patinom naših dodira.
Sa jasno upisanim sudbinama.
Razlomcima uzvišenog.
I strašnog. Što opet i iznova
nadigraju koreografiju senki.

Pokazujem ih Stvoritelju.
Čitam. I u tami.
Divim se. Pisanju.